

VROUW AAN DE TAP 05.05.002

Nicole Vanstechelman (Sporting Bowling) „De clubspelers zijn echte vrienden geworden”

In de Sebastiaanstraat vind je sedert jaar en dag de Sporting Bowling. Tot voor enkele jaren had deze bowling geen concurrentie, maar sedert de komst van De Kegel in Middelkerke en Airport Bowl in Stene liggen de zaken een beetje anders. Toch laten de uitbaters, Nicole en Fernand Hoste, het niet aan hun hart komen. Ze blijven hun bowling met succes runnen.

Nicole Vanstechelman, anno 1987. (Foto FRO)

— Stel je even voor ?

— Nicole : „Ik ben Nicole Vanstechelman, 41 jaar jong en sinds 1980 gehuwd met Fernand Hoste. Onze zoon Kevin is 18 jaar. Mijn ouders baatten in het eerste deel van de Kapellestraat Restaurant Venise uit. Ik was dus voorbestemd om in de horeca te werken. Na mijn lagere school heb ik hotel-school gevolgd, maar ik werkte al van jongsaf aan in de keuken. Koken deed ik liever dan opdien. Ik heb bij mijn ouders in de keuken gewerkt tot in het jaar 1985. Na ons huwelijk werkte Fernand nog altijd in Restaurant Richard, in de Adolf Buylstraat. Zijn grote hobby was bowlen en in 1985 kregen we de kans om de Sporting Bowling over te nemen. Fernand wilde dat absoluut proberen.”

— Was het een goede beslissing ?

— Nicole : „Ik heb in mijn jeugd ervaren hoeveel mijn ouders moesten werken om een frank te verdienen. In feite had ik mezelf al vroeg voorgenomen nooit zelfstandig te worden. Ik ben zeker niet in de wieg gelegd om cafébazin te worden, daarvoor ben ik te bescheiden. Goed, Fernand wilde een eigen zaak en ik wilde hem daarin volledig steunen, uit liefde. Van bowling kende ik niets en de zaak, die bijna failliet was, moest volledig heropgebouwd worden. We hebben keihard gewerkt, er veel tijd en energie in gestoken en in de loop van de jaren zijn we erin geslaagd de zaak weer te laten bloeien.

Een eerste, noodzakelijke verandering was de bowling zelf. De machines werden gerenoveerd. Pas na enkele jaren werden zes banen in kunststof aangelegd. Ook de dis en het interieur werden toen vernieuwd. Gespreid over tien jaar kreeg de zaak een face-lift.”

— Van kokkin werd je cafébazin ?

— Nicole : „Toen we in 1985 de zaak overnamen, hadden we onmiddellijk een goede café. Fernand kende veel mensen, trok met de Sunair Fanclub en 'peter' Marc Browne, veel basketfans aan en naast de bowlingactiviteiten, met een regionale en een nationale competitie, waren er ook nog twee schuttersclubs, beneden in de kelderzaal. Dat waren de Franse Karabiniers. Het café draaide goed en in feite heb ik me behoorlijk vlug aangepast. Tegenover vreemden ben ik niet zo open, maar de zaak draaide goed met stamgasten en clubleden en dat maakte het mij wel iets makkelijker.

Van bij de start hebben we de afspraak gemaakt dat ik vooral overdag zou werken en dat Fernand vooral de late uurtjes voor zijn rekening moest nemen. Dat is nu nog altijd zo. Na middernacht heb ik mijn bed nodig. Uitzonderingen tijdens het weekend zijn niet uitgesloten.

De schuttersclub ging na enkele jaren teloor maar geen nood, de vrijgekomen ruimte hebben we benut om er garageboxen te maken. Het verbeteren van de bowling bracht overdag, wanneer ik in de zaak ben, nieuw publiek met zich mee. Samen met mijn schoonmoeder Mary beleef ik er telkens veel plezier aan om die mensen op hun wenken te bedienen.”

— Hoe ziet je dag eruit ?

— Nicole : „'s Morgens mogen we uitslapen. Omdat de Sporting Bowling slechts om 14 u.30 opengaat kan ik in de voormiddag thuis eerst mijn huishouden doen. Tegen de middag trekken we naar de zaak. We eten samen met mijn schoonmoeder. Kort na de middag wordt alles klaargezet en als we om 14 u.30 opendoen, staan de mensen al klaar om binnen te komen. 's Namiddags is het altijd gezellig. De clubavonden verlopen ook altijd in een gemoedelijke, gezellige sfeer. Bowling is een familiesport bij uitstek. Iedereen is hier in feite welkom. In al die jaren zijn de clubspelers echte vrienden geworden. We proberen tegen iedereen vriendelijk te zijn. Fernand kan veel beter met de mensen omgaan dan ik. Hij is meer de 'commerçant'. Ik hou meer afstand en als er mij iets niet zint, zal ik ook vlugger mijn gedacht zeggen. Met een glaasje wijn op, nooit te veel, ben ik heel wat minder geremd.

Tijdens de zomer komen de groeperingen niet maar dan werken we wel iets beter met toeristen. In de hotels liggen folders en visitekaartjes en dat levert toch wat op. We zijn ook erg afhankelijk van het weer. Als het zomers heerlijk weer is, zie je overdag geen kat.”

— Wat doe je op je vrije dag ?

— Nicole : „Op woensdag zijn we gesloten. Vroeger ging ik wel eens fitnessen maar wegens rugproblemen heb ik dat, en ook het bowlen, moeten stopzetten. De weinige vrije tijd die ik heb, besteed ik graag aan de kapper of aan een aperitief op het Wapenplein, samen met mijn schoonmoeder. Elk jaar gaan we ook minstens één keer op reis. Fernand en ik trekken er graag op uit. We hebben goede herinneringen aan Thailand, maar als we er samen eens op uit kunnen, eender waar, ben ik al gelukkig.”

— Hoe zie je de toekomst ?

— Nicole : „Ondanks werken aan het Marie-Joséplein én de scherpe concurrentie, zie ik ons toch nog 10 à 15 jaar verder doen met de zaak. Onze Kevin is een goede bowler. Hij behaalde al enkele titels. Wij hopen dat er hier voor hem ook een toekomst ligt. Tot dan zullen Fernand, Mary en ik er wel voor zorgen dat de Sporting Bowling een klein paradijs blijft voor bowling-fanaten.”

(FRO)

Nicole Vanstechelman, anno 2000. (Foto FRO)